

сами си отворятъ такава чрезъ опожаряване на въковна тора или чрезъ изсичане. Въ сѣчището тѣ построяватъ хижа (колиба), която следъ време се обръщала въ селце съ името на основателя. Старитѣ хора помнятъ отъ дѣдитѣ си, че горитѣ принадлежали на всички; тѣ не били подѣлени и нѣмали граници. Всѣки можѣлъ да сѣче, гдето иска. Джбравитѣ били общи и всѣки се ползувалъ отъ тѣхъ. На друго мѣсто по-рано казахме, че за сѣчене на гори раитѣ не били наказвани. Горитѣ за турцитѣ били опасни, защото въ тѣхъ се криели недоволни раи, бунтари и грабливи звѣрове. Така че манастиритѣ можали да присвоятъ голѣми пространства гори. Сетне, обаче, когато горитѣ намадѣли, властѣта и околнитѣ селяни — колибари поискали да се поставятъ граници, което постепенно и ставало.

Сведения за манастира черпимъ и отъ разнитѣ надписи въ църквата вътре и отвънъ. Така, надъ вратата вътре въ църквата е написано:

„Обитель сия светого пророка Илия, Божиимъ благоволениемъ первѣе сограденая неизвестными намъ ктитори, при неизвестни благочестивихъ царѣхъ поупущение же Вишняго разрушенная во началѣ иноплеменнаго владичества, и обновленаѣ въ вторихъ въ лѣто 1643-то и настояниемъ нѣкоего монаха Юаникиѣж нине помощію Всемогущаго третіе възобновляется отъ основаниѣхъ при митрополитѣ терновскомъ г. Неофитѣ, настояниемъ игумена г. х. Софронія церомонаха, родомъ орѣховчанина и сотрудииковъ его монаховъ г. г. Прокопія, Епифанія, Теофанъ, Сергія, Никифуръ Богословъ, Матей, Исаѣя и миряновъ: Петъръ, Стефанъ, Христо споспѣшествомъ же окрестнихъ благочестивихъ християн. 1845-го лѣта“.

Въ манастирската архива имало доста бележки, писма и стари църковни книги за четене, доставени отъ разни мѣста, дори и отъ румѣнския войвода Константина Бесараба. Намирали се и ржкописи, които сетне се разграбили или унищожили отъ сетнешния грѣкъ игуменъ Иосифъ. Въ единъ ржкописъ, намѣренъ отъ бившия директоръ на етнографическия музей, Иорданъ п. Георгиевъ (Вж. Пер. списание Б. К. Др-во 1907 г. стр. 307), било записано: „Записахъ сия книжица азъ грѣшни и недостойни Петко Граматикъ, мѣсець септ. 10 день, въ лѣто отъ создание мира (1755)“.

Животътъ на манастира презъ XIX столѣтие.

Манастирътъ се подкрепялъ и подпомагалъ отъ цѣлата търновска околностъ, отъ всички села и градове. Най-близкото, обаче, село Плаково и раитѣ въ Федова-чифликъ сж използвали манастирскитѣ имоти и затова нѣкога се спрѣчвали помежду си. Умнитѣ игумени успѣвали да ги помиряватъ.